

Sygnatura akt VIII C 203/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant st. sekr. sąd Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) im. F. S. z siedzibą w G.

przeciwko I. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 203/21

UZASADNIENIE

W dniu 9 grudnia 2020 roku powód - (...) im. F. S. z siedzibą w G. wytoczył przeciwko pozwanej I. S. powództwo o zasądzenie kwoty 29.902,74 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 5 marca 2020 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 18 października 2017 roku zawarł z pozwaną umowę pożyczki kwoty 32.000 zł nr (...) z terminem zwrotu do dnia 2 października 2021 roku. Pozwana nie wywiązała się z umowy i nieterminowo uiszczała raty pożyczki wobec czego pożyczkodawca wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia w terminie 7 dni, a wobec braku spłaty, umowa została wypowiedziana i stała się wymagalna z dniem 17 lutego 2020 roku.

Na dochodzoną pozewem kwotę składa się: kapitał w wysokości 28.411,15 zł, skapitalizowane odsetki naliczone do dnia wniesienia pozwu w wysokości 208,95 zł nadto niezapłacone odsetki umowne w wysokości 1.282,64 zł naliczone do dnia postawienia pożyczki w stan wymagalności.

(pozew 2-10)

W odpowiedzi na pozew pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana zakwestionowała roszczenie powoda tak co do zasady jak i wysokości, negując istnienie i rozmiar roszczenia, datę wymagalności oraz roszczenie odsetkowe. W uzasadnieniu pozwana podniosła, że powód nie udowodnił, że doszło do skutecznego zawarcia przedmiotowej umowy wobec tego, że na przedłożonym przez powoda dokumencie podpis złożyła w jego imieniu osoba, której uprawnienia do podejmowania czynności tego rodzaju powód nie wykazał.

Powód nie przedstawił również żadnego potwierdzenia przelewu, tym samym w ogóle nie wykazał, aby udostępnił pozwanej kwotę pożyczki wynoszącą w istocie 19.202,53 zł a nie jak w umowie 32.000 zł, wobec tego, że z kwoty 32.000 zł kwota 5.600 zł została przeznaczona na prowizję naliczoną w związku z kredytem, kwota 5.115,47 zł została przeznaczona na sfinansowanie ubezpieczenia, zaś kwota 2 zł została przeznaczona na wpisowe i udział w (...). Pozwana podniosła wreszcie, że w sprawie nie doszło do prawidłowego i skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 18 października 2017 roku wobec czego roszczenie powoda nie stało się wymagalne
- pozwanej powód nie udowodnił, że skierował do niej wypowiedzenie umowy, ani jakiegokolwiek wezwanie do zapłaty poprzedzające to wypowiedzenie, nadto nie wykazał, by decyzję o wypowiedzeniu umowy podjął zarząd zgodnie z § 26 ust. 1 Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich.

Pozwana podniosła wreszcie zarzut abuzywności zapisów umownych dotyczących opłaty prowizyjnej, ubezpieczenia i opłat za prowadzenia rachunku podnosząc, że te w żaden sposób nie odpowiadają rzeczywistym kosztom i pozostają w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego

(odpowiedź na pozew k.167-171)

W toku postępowania strony podtrzymały stanowiska w sprawie.

(protokół rozprawy k. 181, pismo procesowe z dn. 28.04.2021r.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 października 2017 roku pozwana I. S. zawarła ze (...) im. F. S. z siedzibą w G. umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) nr (...). Pod umową w imieniu pożyczkodawcy podpisał się T. W. i S. K..

Zgodnie z treścią umowy (...) udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 32.000 zł na dowolny cel konsumpcyjny, na okres od dnia 18 października 2017 roku do dnia 2 października 2027 roku, na warunkach określonych umową i Regulaminem udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich przez (...). Pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami do dnia 2 października 2027 roku. Spłata pożyczki następować miała w ratach miesięcznych, płatnych bez wezwania, zgodnie z harmonogramem spłaty pożyczki. Wysokość pierwszych 118 rat została w harmonogramie ustalona została na kwotę po 441,73 zł, zaś ostatnia rata na kwotę 440,71 zł.

Zgodnie z treścią umowy pożyczka oprocentowana była według zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Zarząd (...) w dniu zawarcia umowy w wysokości 10,00 % w skali roku. Ponadto strony ustaliły, że w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, pobierane będą odsetki według zmiennej stopy procentowej stanowiącej równowartość dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych z tym zastrzeżeniem, że maksymalna stopa procentowa nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie.

Całkowity koszt pożyczki został określony na kwotę 33.064,82 zł, w tym szacowane na kwotę 18.779,85 zł odsetki, prowizja z tytułu udzielenia pożyczki - 7.680 zł, wpisowe i udział w (...) 2,00 zł, koszty prowadzenia rachunku - 1.487,50 zł, nadto opłata z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia indywidualnego na zabezpieczenie pożyczki – 5.115,47 zł.

W umowie wskazano ponadto, że kwota pożyczki z uwzględnieniem kredytowanych kosztów wynosi 32.000 zł, przy czym całkowita kwota kredytu (pożyczki) to 19.202,53 zł i kwota ta nie obejmuje kredytowanych przez pożyczkodawcę kosztów pożyczki.

Pożyczka miała zostać wypłacona przelewem na rachunek (...).... (...) w dniu podpisania umowy.

Zgodnie z umową (...) miał prawo do wypowiedzenia umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listom poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 14 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy. Decyzję w sprawie wypowiedzenia umowy podejmował Zarząd Kasy.

(umowa pożyczki k. 14-20, aktualny harmonogram spłaty pożyczki z dn. 18.10.2017r. k. 27-29, regulamin udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...) k. 21-24, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać jednak należy, że wbrew twierdzeniom strony pozwanej, strona powodowa wykazała przedłożonymi dokumentami, w szczególności kolejnymi pełnomocnictwami i umowami, które to dokumenty korespondują z danymi osób umocowanych do reprezentowania wpisanymi do KRS, że osoba podpisana na umowie w imieniu pożyczkodawcy - S. K. miała umocowanie do działania w jego imieniu. Tym samym uznać należy, że doszło do zawarcia umowy pożyczki. Powyższe nie przesądzało jednak o zasadności powództwa.

Po pierwsze strona powodowa w istocie nie wykazała bowiem, że przelała kwotę pożyczki na rzecz pozwanej. Powód oparł żądanie pozwu na przepisie

art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia co dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił.

W realiach przedmiotowej umowy pożyczka miała zostać wypłacona przelewem w dniu zawarcia umowy na rachunek (...)... (...). Powyższe oznacza, iż samo podpisanie umowy przez pozwaną nie przesądzało jeszcze o tym, że pożyczkę otrzyma. Skoro tak powinnością powoda było wykazanie, ponad wszelką wątpliwość, że pożyczkodawca spełnił umówione świadczenie na rzecz pozwanej, zwłaszcza, że fakt ten był wprost kwestowany przez I. S.. Pomimo zarzutów pozwanej powód nie przedłożył jednak dokumentu, który potwierdzałby wykonanie umowy przez pożyczkodawcę. Dowodu na wypłatę pożyczki nie mogą stanowić i nie stanowią wewnętrzne dokumenty sporządzone przez powoda w postaci wygenerowanych komputerowo zbiorczych operacji mających dotyczyć według twierdzeń powoda przedmiotowej pożyczki, czy też zestawienie operacji z rachunku płatniczego I. S. o numerze (...)... (...). Pierwszy ze wskazanych dokumentów został złożony do akt jedynie w formie niepotwierdzonej za zgodność z oryginałem kopii dokumentu podpisanego przez specjalistę ds. obsługi ubezpieczeń A. D., co do której nie wiadomo, biorąc pod uwagę choćby nazwę zajmowanego przez nią stanowiska, czy w ogóle była uprawniona do jego sporządzenia i podpisania. Nadto, co należy podkreślić jest to wyłącznie wewnętrzny dokument pożyczkodawcy a nie potwierdzenie wykonania operacji bankowej. W konsekwencji może być on postrzegany, jeśli w ogóle wobec złożenia wyłącznie jego kopii, jako dokument prywatny potwierdzający jedynie, że osoba pod nim podpisana złożyła oświadczenie wskazanej treści; nie stanowi natomiast dowodu rzeczywistego stanu rzeczy. Podkreślić jeszcze raz należy, że dokument ten został

sporządzony przez pożyczkodawcę i na jego wewnętrzne potrzeby i sam w sobie nie stanowi dowodu przelania kwoty pożyczki na rzecz pozwanej. Z kolei drugi z dokumentów dotyczy zestawienia operacji na rachunku (...)... (...), który nie jest jednak rachunkiem, na który zgodnie z umową pożyczki ta miała zostać przelana.

W konsekwencji uznać należy, że powód nie przekładając dowodu przelewu na konto (...)... (...) kwoty pożyczki, nie wykazał, że przelał pozwaną kwotę pożyczki.

Po drugie powód twierdząc, że wykonał swoje zobowiązanie a cała należność stała się wymagana wobec wcześniejszego wypowiedzenia pozwanej umowy pożyczki, jednocześnie nie wykazał, że wypowiedzenie to było skuteczne, a co wprost zanegowała pozwana.

Do akt złożono jedynie niepoświadczoną za zgodność z oryginałem kopię sporządzonego w dniu 14.05.2019 roku wezwania do zapłaty, w którym wskazano, że zadłużenie pozwanej na dzień 14.05.2019 roku wynosi 416,62 zł, przy czym

na to składa się zaległy kapitał w wysokości 186,49 zł, odsetki umowne 229,27 zł i odsetki karne w wysokości 0,86 zł; w przedmiotowym wezwaniu wskazano ponadto,

że w przypadku nieuregulowania zadłużenia w terminie 14 dni pożyczkodawca zastrzegł prawo wypowiedzenia umowy. Analogicznie jest w przypadku załączonego do akt ostatecznego wezwania do zapłaty sporządzonego w dniu 17 czerwca 2019 roku, w którym wskazano, że zadłużenie pozwanej na dzień 17.06.2019 roku wynosi 496,50 zł, przy czym na to składa się zaległy kapitał w wysokości 249,15 zł, odsetki umowne 246,68 zł i odsetki karne w wysokości 0,67 zł. W przedmiotowym wezwaniu wskazano ponadto, że w przypadku nieuregulowania zadłużenia w terminie 14 dni pożyczkodawca zastrzegł prawo wypowiedzenia umowy. Przedmiotowe wezwanie również zostało złożone w formie niepoświadczonej za zgodność z oryginałem kopii. Tym samym już choćby z tego powodu uznać należy, że w aktach brak jest dowodu na powyższe.

Podkreślić jednak dodatkowo należy, że z umowy wynika, że wezwanie poprzedzające wypowiedzenie umowy dla swej skuteczności winno zostać przesłane listem poleconym. Pozwana zaprzeczała jednak, że otrzymała przedmiotowe wezwanie do zapłaty jak i późniejsze oświadczenie o wypowiedzeniu wobec czego to powoda obciążał ciężar dowodu w tym zakresie, jako że z faktu tego wywodził skutki prawne.

Skuteczność wypowiedzenia umowy zgodnie z jej pkt 28 uzależniona była od doręczenia pozwanej wezwania poprzedzającego wypowiedzenie umowy, albo wykazania, że dotarły one do placówki pocztowej w taki sposób, że pozwana miała możliwość zapoznania się z ich treścią. Powód w toku całego procesu, mimo kategorycznego stanowiska pozwanej w tym zakresie, nie potrafił wykazać jakimi numerami nadawczymi opatrzone przesyłki skierowane do pozwanej. Kopie pojedynczych stron z książki nadawczej z dnia 14 maja 2019 roku i 17 czerwca 2019 roku, na których odpowiednio pod pozycją 315 i 1417 ujawniono imię, nazwisko i adres pozwanej nie zostały opatrzone kodem kreskowym świadczącym o tym, że poczta przyjęła przesyłki do tego adresata i jakim numerem zostały one oznaczone. W konsekwencji wspomniane książki nadawcze nie stanowią dowodu na to, że przesyłki istotnie nadano. Na ich podstawie można jedynie ustalić, że w książkach nadawczych ujawniono imię, nazwisko i adres pozwanej, ale w żaden sposób nie można ich zidentyfikować u operatora pocztowego (por. wyrok SA w Katowicach

z dn. 13.04.2018r., I ACa 1040/17, postanowienie SO w Bydgoszczy II Cz 645/14, czy wyrok

SO w Łodzi z dnia 26.11.2019r. III Ca 1312/19). W przedłożonych książkach nadawczych nie wskazano czego korespondencja dotyczyła, ani jakie były numery nadawcze przesyłek, które pozwoliłyby pozwanej zweryfikowanie, że te w ogóle zostały do niej nadane nadto żadna z kart książki nadawczej, w której pozwana wskazana jest jako adresat listu rejestracyjnego nie została – mimo formalnego wymogu – opatrzona podpisem pracownika poczty ani pieczęcią Urzędu Poczтового.

Ponadto wskazać należy, że zgodnie z art. 3 pkt 22 ustawy prawo pocztowe z dnia z dnia 23 listopada 2012 roku przesyłka polecona to przesyłka listowa będącą przesyłką rejestrowaną, przemieszczaną i doręczaną w sposób zabezpieczający ją przed utratą, ubytkiem zawartości lub uszkodzeniem. Każda przesyłka polecona powinna posiadać indywidualny kod w postaci numeru nadawczego, który przede wszystkim jest potwierdzeniem przyjęcia

korrespondencji przez Poczte. Podkreślić w tym miejscu należy, że prawodawca ani w przepisach rangi ustawowej ani w żadnych przepisach wykonawczych nie różnicuje procedury nadawania listów poleconych w zależności od ich ilości, tym samym nie może być ewentualnym usprawiedliwieniem braku numeru nadawczego ilość wysyłanej przez powoda korespondencji.

W konsekwencji brak jest podstaw do przyjęcia, wobec braku jakiegokolwiek dowodu w tym zakresie, że wydruk ze śledzenia przesyłek przedłożony wraz z pismem procesowym z dnia do pisma 28 kwietnia 2021 roku, a dotyczący przesyłek nr (...) i (...), w istocie dotyczy przesyłek skierowanych do pozwanej a zawierających wezwanie do zapłaty poprzedzające złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu. Sam numer przesyłki nie daje żadnej wiedzy na temat tego kto był jej nadawcą ani kto jest adresatem. Analogiczne stanowisko, co do mocy dowodowej książki nadawczej uzupełnionej w tożsamy sposób jak w przedmiotowej sprawie przyjął Sąd Okręgowy w Łodzi wydając wyrok w dniu 15 listopada 2019 roku, wydanym w sprawie III Ca 1312/19.

Skoro zatem w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu na to, że wezwania poprzedzające złożenie pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu zostało w ogóle przesłane pozwanej i skutecznie doręczone, uznać należy, że strona powodowa nie wykazała, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki wobec nie wykazania skutecznego doręczenia pozwanej poprzedzającego to wypowiedzenie wezwania do zapłaty. Przypomnienia wymaga, że w myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu również wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie.

Umowny wymóg skierowania do pożyczkobiorcy wezwania do zapłaty w terminie 14 dni przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy koresponduje z wymogiem wynikającym z art. 36 ust. 1 a ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1643 z późn. zm.) w zw. z art. 75c ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1896 z późn. zm.), zgodnie z treścią którego, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych, przy czym przepis ten – w myśl ust. 6 – znajduje zastosowanie do umów pożyczek pieniężnych. Jak podnosi się zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie, art. 75c prawa bankowego stanowi w całości przepis semidyspozytywny, a więc może zostać zmieniony w umowie kredytu albo osobnym porozumieniu jedynie na korzyść kredytobiorcy. Wynika to z celu omawianego przepisu, jakim jest ochrona interesów kredytobiorcy. Przepis ten zmierza do odroczenia (odsunięcia w czasie) możliwości skorzystania przez kredytodawcę ze środków prawnych w związku z opóźnieniem ze spłatą kredytu. Kredytobiorca, który popadł w opóźnienie, uzyskuje dodatkowy termin na spłatę zobowiązania, ewentualnie złożenie wniosku dotyczącego restrukturyzacji kredytu. Dostaje zatem drugą szansę, z której może skorzystać w celu "uzdrowienia" relacji kredytowej z bankiem (por. T. Czech, Obowiązki banku w razie opóźnienia kredytobiorcy ze spłatą kredytu, Artykuł. M. Pr. Bank. 2016/12/66-78).

Z powyższego jednoznacznie wynika, że nie można swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, gdy kredytobiorca popadł w opóźnienie ze spłatą kredytu. Najpierw kredytodawca powinien doręczyć kredytobiorcy wezwanie określone w art. 75c ust. 1-2 prawa bankowego oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych). Dopiero po upływie tego terminu bank może złożyć wobec kredytobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy kredytowej. Jak podnosi się w orzecznictwie, wypowiedzenie umowy jest z reguły bardzo dotkliwe dla kredytobiorcy, dlatego skorzystanie z niego może nastąpić tylko po wyczerpaniu przewidzianych w ustawie i umowie środków mniej dolegliwych (por. wyrok SN z dnia 24 września 2015 roku, V CSK 698/14, LEX).

Złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu pomimo niedoręczenia uprzedniego wezwania stanowi rażące naruszenie obowiązków ustawowych i godzi w interes konsumenta, co uzasadnia uznanie wypowiedzenia za nieskuteczne i nieważne – art. 58 § 1 k.c. (por. m.in. wyrok SA w Gdańsku z dnia 15 kwietnia 2019 roku, V ACa 663/18, LEX; wyrok SA w Szczecinie z dnia 17 stycznia 2018 roku, I ACa 682/17, LEX; wyrok SN z dnia 8 września 2016 roku, II CSK 750/15, LEX; cyt. artykuł T. Czecha).

Przełożenie powyższych rozważań na realia niniejszej sprawy prowadzi do konkluzji, że ewentualne wypowiedzenie dokonane przez powoda, ze względów wyżej omówionych, i tak nie było skuteczne, a co za tym idzie - domaganie się przez powoda zapłaty całej pozostałej do spłaty kwoty kredytu jest w chwili obecnej bezzasadne.

Podkreślić w tym miejscu należy, że oparcie odpowiedzialności umownej pozwanej o wypowiedzenie umowy wyznaczyło granice podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia, którym to wskazaniem Sąd jest związany (por. wyrok SO w Łodzi z dnia 13 maja 2019 roku, III Ca 2086/18, portal orzeczeń; wyrok SO w Łodzi z dnia 2 października 2018 roku, III Ca 1475/18, LEX; cyt. wyrok SN z dnia 8 września 2016 roku). Powód swoje roszczenie oparł na okoliczności wypowiedzenia umowy, wobec czego badaniu przez Sąd podlegała jedynie to konkretne zdarzenie prawne. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem pozwu ani zasądzić ponad żądanie. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2005 roku (II CK 556/04, OSNC 2006/2/38, Biul. SN 2005/5/10), cytowany przepis daje wyraz tradycyjnej zasadzie wyrokowania statuującej zakaz orzekania ponad żądanie oraz zasadzie dyspozycyjności, która przejawia się w tym, że sąd jest związany granicami powództwa i nie może w tym wypadku dysponować przedmiotem procesu przez określenie jego granic niezależnie od zakresu żądania ochrony przez powoda. Przepis ten określając granice wyrokowania wskazuje, że nie można nie tylko orzekać ponad rozmiar zgłoszonego przez stronę żądania, ale także orzekać, co do rzeczy nie objętej przedmiotem żądania, czyli zasądzić coś innego niż żądała strona. Żądanie powództwa jest zatem zdeterminowane przez podstawę faktyczną żądania. W konsekwencji Sąd nie może uwzględnić roszczenia strony powodowej na innej podstawie aniżeli podstawa faktyczna wskazywana przez nią w pozwie i w dalszym toku postępowania sądowego. Wyrok uwzględniający powództwo na podstawie faktycznej, na której strona powodowa ani w pozwie, ani w postępowaniu przed sądem nie opierała powództwa stanowi zasądzenie ponad żądanie (por. m.in. wyrok SN z dnia 9 maja 2008 roku, III CSK 17/08, LEX; wyrok SN z dnia 24 maja 2007 roku, V CSK 25/07, OSNC-ZD 2008/2/32, Pr. Bankowe 2008/4/22; wyrok SN z dnia 29 października 1993 roku, I CRN 156/93, LEX; orzeczenie SN z dnia 30 grudnia 1954 roku, I C 1729/53, OSNCK 1956/3/64). Zasądzenie sumy pieniężnej mieszczącej się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej stanowi orzeczenie ponad żądanie (wyrok SN z dnia 29 listopada 1949 roku, Wa.C. 165/49).

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.617 zł, na którą złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w stawce minimalnej (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.